Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem*

ROK XIX. Kraków, dnia 21 marca 1936. Nr. 10.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

INFORMOWANIE WŁADZ SKARBOWYCH PRZEZ UBEZPIECZALNIE O WYSOKOŚCI ZAROBKÓW UBEZPIECZONYCH.

W związku z wydanym niedawno dekretem Prezydenta Rzplitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej, należy zwrócić szczególną uwagę na treść zmienionego art. 60 Ordynacji Podatkowej.

W myśl art. 60 par. 1 Ordynacji w nowem brzmieniu, instytucje ubezpieczeniowe, a zwłaszcza Ubezpieczalnie społeczne, obowiązane są:

1) zezwalać organom władz skarbowych na przeglądanie wszelkiego rodzaju akt, ksiąg, dokumentów i innych zapisków;

2) zezwalać na sporządzanie z nich odpowiednich odpisów i wyciągów, potrzebnych do wymiaru podatków;

3) dostarczać na pisemne żądanie władz skarbowych, wszelkich posiadanych danych i informacyj, potrzebnych do wymiaru podatków;

Przepis powyższy w dużym stopniu ułatwi urzędom skarbowym sprawdzenie istotnej wysokości zarobków osób ubezpieczonych, a tem samem nietylko uniemożliwi opłacanie zbyt niskiego podatku (przez zatajenie części wynagrodzenia), ale ponadto uniemożliwi też dość częste uchylanie się od obowiązku uiszczania t. zw. skumulowanego podatku dochodowego, t. j. obliczonego od łącznej sumy wynagrodzeń pobieranych równocześnie z kilku źródeł. Stopa podatkowa od zarobków razem wziętych jest bowiem przeważnie znacznie wyższa, aniżeli od poszczególnych wynagrodzeń.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XIX. **Kraków, dnia 21 marca 1936** **Nr. 10.**

Cena abonamentu:	Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.	Ogłoszenia:
Abonament kwartalny 4 zł	Redakcja i administr. Kraków, Grodzka 43.	Wiersz milim. 1 szp. na okładce 40 groszy
„ półroczny 8 zł	Telefon Nr. 132-67	Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki 60 groszy
„ roczny 16 zł	Konto P. K. O. Nr. 400.342.	Wiersz milim. 1 szp. w tekście 60 groszy
Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń		Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100 Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25
		Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230 Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

O przywrócenie ochrony lokalom kupieckim

Sesja Sejmu i Senatu będzie prawdopodobnie zakończona w chwili, gdy ten numer dojdzie do rąk Czytelników. Według wszelkiego prawdopodobieństwa na bieżącej sesji ciał ustawodawczych nie będzie poruszona kwestja wyłączenia przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych za wyjątkiem III. i IV. kat. handlowej oraz VII. i VIII. kat. przemysłowej z pod ustawy o ochronie lokatorów. Posłowie i senatorowie nie będą zatem mieli sposobności zapoznania się z katastrofalnemi skutkami, jakie odnośny dekret listopadowy poczynił już i poczyni jeszcze w życiu gospodarczem. Nasze ciała ustawodawcze, a przez nie i opinja publiczna nie będą miały sposobności przekonania się, że byt kilkuset tysięcy warsztatów kupieckich jest zagrożony w swych podstawach.

Nie wiemy w tej chwili, jak może się przedstawiać praktycznie możliwość złagodzenia sytuacji, wytworzonej wspomnianym dekretem, jeżeli ciała ustawodawcze nie zajmą się tą sprawą. Wiemy, że Rząd nie zabiegał i nie zamierzał zabiegać o otrzymanie nowych pełnomocnictw, któreby mu pozwoliły na zniesienie dekretu listopadowego, wydanego wszak również na podstawie pełnomocnictw. Wyrażamy jednak nadzieję, że przy dobrej woli czynników rządowych uda się zażegnać katastrofie setek tysięcy warsztatów kupieckich, dokniętych wyłączeniem z pod ustawy o ochronie lokatorów.

Jeszcze ponad 6 miesięcy dzieli nas od okresu, do którego nie wolno właścicielom nieruchomości wypowiadać lokali kupcom i przemysłowcom, pozbawionym od listopada 1935 ochrony lokatorów, a już **przez cały kraj idzie fala wypowiedzeń lokali kupieckich z presją wydostania wielkich podwyżek czynszów.** Niestety i tym razem okazało się, jak słuszne były nasze przewidywania. Właściciele nieruchomości korzystają skwapliwie ze sposobności podwyżki czynszów i czy to z własnej woli czy też z inspiracji konkurencji wypowiadają kupcom lokale handlowe, domagając się czynszu o 100, a bardzo często i o 200% wyższego od dotychczasowego. Właściciele nieruchomości zdają sobie dobrze sprawę z tego czem jest dla kupca ten a nie inny lokal handlowy. Właściciel nieruchomości wie, że kupiec związał ze swym lokalem, w którym w większości wypadków prowadzi swe przedsiębiorstwo od kilkudziesięciu lat i do którego zdołał przyzwyczaić swoją klijentelę — poprostu los swego przedsiębiorstwa. Całą propagandę i reklamę, nieraz istotę swego przedsiębiorstwa nastawił kupiec na lokal, który zajmuje. Pokusa wykorzystania tych momentów przez właścicieli nieruchomości jest zbyt silna, aby z niej nie skorzystał. Dlatego też we wszystkich niemal wypadkach wypowiedzeń spotykamy się z typową presją właścicieli nieruchomości na kupców o podwyżkę czynszu.

W związku z tem wyłaniają się i inne, niemniej przykre sprawy. Rozpoczyna się bowiem tu i ówdzie energiczne **szpiclowanie, węszenie i podpatrywanie przez właścicieli nieruchomości, czy też przypadkiem kupiec wykupił właściwe świadectwo przemysłowe.** Nawet sądy zanotowały już szereg rozpraw, spowodo-

wanych przez właścicieli nieruchomości dla ustalenia, czy kupiec, wykupujący świadectwo przemysłowe III, lub IV kategorji nie na podstawie ustawy, lecz na podstawie okólnika ministerjalnego może korzystać nadal z ustawy o ochronie lokatorów, czy też został tego dobrodziejstwa na mocy dekretu listopadowego pozbawiony. Właściciele nieruchomości denuncjują kupców przed urzędami skarbowemi, wskazując, że kupiec wykupił rzekomo niewłaściwie patent IV kat., gdy w rzeczywistości winien wykupić patent III kat. W tym wypadku ma właściciel nieruchomości oczywiście tylko własny egoistyczny cel na oku, mianowicie spowodowanie, aby kupiec wykupił patent takiej kategorji, na podstawie której nie mogłby skorzystać z ustawy o ochronie lokatorów. Wtedy kupiec wpadnie w ręce właściciela nieruchomości, a ten będzie już wiedział, co z nim zrobić.

Wszystko to razem stwarza **atmosferę niepewności, zdenerwowania, rozgorączkowania i niebezpiecznej, chorobliwej wprost nagonki właścicieli nieruchomości, jakiegoś na wielką skalę zakrojonego polowania, w czasie którego każdy środek, każda denuncjacja jest święta, byleby tylko dogonić, złapać i ubić na śmierć szczutą zwierzynę kupiecką.**

W takiej atmosferze jest rzeczą niemożliwą liczyć na rentowność, jest rzeczą niemożliwą myśleć o rozwoju warsztatu pracy, jest rzeczą niemożliwą dbać o to, by kredyty zostały zapłacone, by podatki zostały odprodzone na czas do Urzędu skarbowego, by pobory pracowników zostały wypłacone. Kupiec walczy wtedy nie o rentowność, lecz o fundament swojego przedsiębiorstwa, o swoją egzystencję, o swoje „być lub nie być“. I jak ironja brzmią teraz słowa kierowników naszej nawy państwowej wypowiedziane w czasie sesji Sejmu i Senatu i podczas wielkiej narady gospodarczej „o spokoju i równowadze w pracy poszczególnych warsztatów“.

Stwierdzając to, apelujemy nietylko do czynników rządowych, które mogą, jeżeli zechcą, uratować egzystencje kupieckie od katastrofy. **Apelujemy także do naczelnych organizacyj gospodarczych, do naczelnych instancyj kupieckich, do izb przemysłowo handlowych, do wszystkich czynników życia zbiorowego, którym nie jest obojętny stan chaosu i gmatwaniny, jaka wytworzy się po dniu 30 września 1936 — aby wszelkiemi siłami dążyły do znowelizowania dekretu listopadowego.** Nic nie potrafi usprawiedliwić kompletnej inercji, jaką w tej niezwykle doniosłej sprawie okazują nasze izby przemysłowo-handlowe, a także naczelne związki kupieckie. W tej chwili jest to bowiem sprawa najważniejsza, najpilniejsza, bo nie cierpiąca żadnej zwłoki. Tu nie może być ani komisyj ani ankiet, ani „studjów“. Sprawa ta musi być przeprowadzona w tak szybkiem tempie, w jakiem został wydany dekret listopadowy. Szczególnie Ministerstwo Skarbu powinno być zainteresowane w tem, aby kupiectwo, to największe i najwydatniejsze źródło dochodów podatkowych nie zostało zasypane dekretem nieżyciowym, szkodliwym, antygospodarczym i antyspołecznym.

Scalony podatek przemysłowy

Scalony podatek przemysłowy, przewidziany rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 14 lutego 1936 roku (Dz. U. Nr 13, poz. 121, 122, 123, 124 i 125) wynosi:

1) od zapałek — zł. 43 od jednego miljona zapałek. Podatek ten wpłaca Spółka Akcyjna do Eksploatacji Państwowego Monopolu Zapałczanego w Polsce;

2) od cementu — 3% od całkowitego przychodu brutto za cement, osiągniętego przez cementownie. Do opłacania tego podatku obowiązane są cementownie;

3) od obrotu artykułami Monopolu Tytoniowego, Państwowego Monopolu Spirytusowego, od obrotu solą kuchenną, bydlęcą i przemysłową oraz losami loterji państwowej;

a) 6.8% od całkowitej sumy prowizji, udzielonej przy sprzedaży artykułów objętych Monopolem Tytoniowym, wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego, soli kuchennej, bydlęcej i przemysłowej;

b) 5% od całkowitej sumy prowizji, udzielanej przy sprzedaży losów Loterji Państwowej.

Do opłacania tego podatku obowiązane są przedsiębiorstwa państwowe: „Polski Monopol Tytoniowy“, „Państwowy Monopol Spirytusowy“, „Polski Monopol Solny“ i „Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej“.

4) Od obrotów piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami;

a) od wyprodukowanych na obszarze Rzeczypospolitej: piwa — 6.8 procent od przychodu brutto, wódek gatunkowych i win (za wyjątkiem wina owocowego i jagodowego) — 7.2 procent od przychodu brutto, wina owocowego i jagodowego — 5.25 proc. od przychodu brutto, octu spirytusowego — 12 proc., octu winnego 5.25 procent, kwasu octowego do celów spożywczych: 7.7 procent, drożdży piekarnianych — 8.3 procent od przychodu brutto;

b) od sprowadzanych na obszar Rzeczypospolitej piwa pełnego — zł. 14, piwa dubeltowego — zł. 20, piwa mocnego i miodu do picia — zł. 27, likieru — 211 zł., koniaku i destylatów winnych — zł. 179, innych wódek gatunkowych — zł. 163, wina gronowego i rodzynkowego do 16 procent alkoholu —

zł. 34, wina gronowego i rodzynkowego ponad 16 proc. alkoholu — zł. 85, wina owocowego i jagodowego — zł. 16, sztucznego — zł. 20, octu — zł. 5, kwasu octowego do celów spożywczych — zł. 23, drożdży piekarnianych — zł. 33, — wszystko od 100 kg. wagi, łącznie z wagą naczynia, lub bezpośredniego opakowania.

Do opłacania tego podatku obowiązane są przedsiębiorstwa, znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej i produkujące wyżej wymienione artykuły, z wyjątkiem przedsiębiorstw, produkujących ocet spirytusowy. Przy przywozie artykułów tych z poza granicy celnej, podatki scalone pobiera się w urzędach celnych równocześnie z należnościami celnemi.

5) Od cukru — 5% od całkowitego przychodu brutto za cukier, osiągniętego przez cukrownie (nie podlega podatkowi obrót uzyskany przez cukrownie ze sprzedaży cukru innym cukrowniom w celu przerobu na cukier wyższego gatunku).

Do opłacania tego podatku obowiązane są cukrownie.

Wszystkie cytowane rozporządzenia Ministra Skarbu weszły w życie z dniem 24 lutego 1936 roku i mają zastosowanie do obrotów, osiągniętych począwszy od dnia 15 stycznia 1936 roku.

DODATKI, A PODATEK ZRYCZAŁTOWANY.

Ministerstwo skarbu okólnikiem z dnia 10 lutego 1936 r. L. D. V. 36301/4/36 wyjaśniło, że do podatku zryczałtowanego nie są doliczane żadne dodatki. — W szczególności do kwot tych nie dolicza się dodatku na rzecz związków samorządu terytorjalnego. Związki samorządu terytorjalnego otrzymują udział w zryczałtowanym podatku przemysłowym od obrotu w wysokości 17% wpływów z tego podatku. Wpływy z odsetek, pobranych od zaległości w zryczałtowanym podatku przemysłowym od obrotu, przypadają w całości na rzecz skarbu państwa.

METODA ZALICZANIA.

Ministerstwo skarbu okólnikiem z dnia 10 lutego 1936 r. L. D. V. 36301/4/36 wyjaśniło, że urząd skarbowy zalicza poszczególne przedsiębiorstwa do odpowiednich grup ryczałtu indywidualnego, wykorzystując w tym celu wszelkie posiadane konkretne dane o rozmiarze i charakterze przedsiębiorstwa, wysokości osiąganych obrotów i stanie gospodarczym

przedsiębiorstwa oraz kierując się obowiązującemi od dnia 1. stycznia 1936 r. stawkami podatkowemi. Przy ustalaniu wysokości ryczałtu należy wyłączyć z obliczeń obroty artykułami, podlegającemi scalonemu podatkowi przemysłowemu. Uzasadnienie dokonanego przez urząd skarbowy zaliczania przedsiębiorstwa do jednej z grup ryczałtu winno znajdować się przy każdym akcie wymiarowym.

Zaświadczenie inwentarzy i bilansów przez Sąd rejestrowy

Każdy kupiec, wpisany do rejestru handlowego obowiązany jest na mocy przepisów ustawowych przedstawić corocznie Sądowi rejestrowemu do zaświadczenia inwentarz i bilans sporządzony na koniec roku obrotowego.

Obowiązkowi wpisania swej firmy do rejestru handlowego podlegają tzw. kupcy rejestrowi. Kupcem rejestrowym jest ten, kto prowadzi przedsiębiorstwo zarobkowe we większym rozmiarze. Należą tu:

1) przedsiębiorstwa handlowe zaliczone do I-szej kategorji handlowej świadectw przemysłowych bez względu na wysokość obrotu;

2) przedsiębiorstwa handlowe zaliczone do II-giej kat. handlowej pod warunkiem, że ich obrót ustalony ostatniem prawomocnem orzeczeniem władzy skarbowej wynosi ponad 100.000 zł. w stosunku rocznym;

3) przedsiębiorstwa przemysłowe zaliczone do kat. I—V. przemysł.

4) przedsiębiorstwa przemysłowe kat. VI.—VIII. przem., jeśli prowadzą zakłady sprzedaży swych produktów na podstawie I-szej lub II-giej kategorji handlowej świadectw przemysłowych;

5) spółki handlowe (spółki jawne, komandytowe, z ograniczoną odp. i akcyjne).

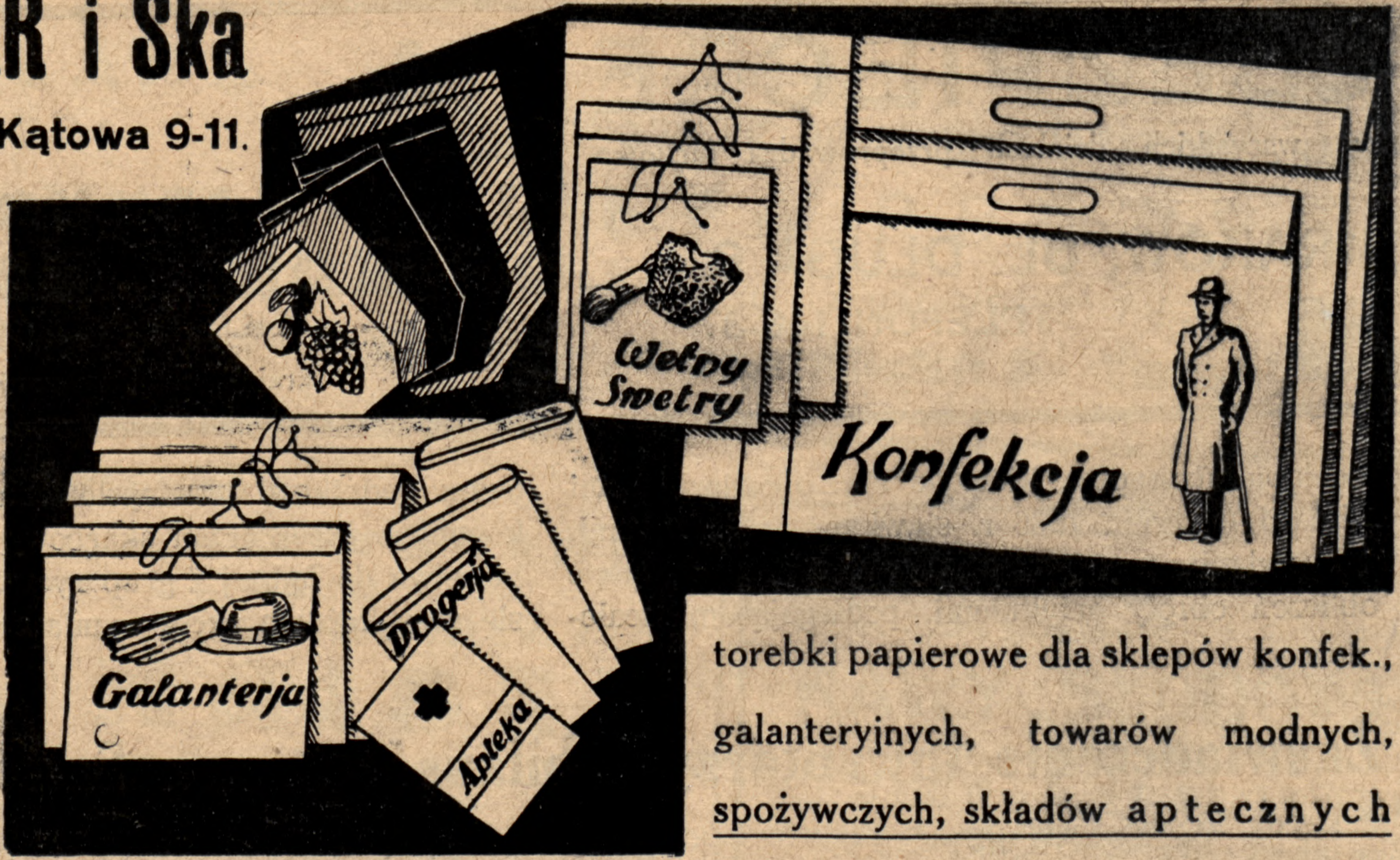
Kupcy, prowadzący powyższe przedsiębiorstwa a więc rejestrowi, muszą wpisać się do rejestru handlowego i corocznie przedstawić Sądowi rejestrowemu swe inwentarze i bilanse do zaświadczenia.

Dokumenty te przedstawia się temu sądowi, w którym firma jest zarejestrowana.

Przedkłada się do zaświadczenia oryginalny inwentarz i oryginalny bilans, sporządzone bądźto na arkuszach (ponumerowanych i zszytych) bądźto w księdze oprawnej.

Obydwa te dokumenty muszą być podpisane własnoręcznie przez właściciela przedsiębiorstwa, zaś przy spółkach jawnych i komandytowych przez wszystkich

P. T. Abonenci „Przeglądu Kupieckiego“ oraz Członkowie Krak. Stowarzyszenia Kupców mogą otrzymać zniżki do kinoteatru „Wanda“ w Adm. „Przeglądu Kupieckiego“.

spólników, upoważnionych do prowadzenia spraw spółki. Ponadto dokumenty te podpisać musi również księgowy, o ile on je sporządził.

Do oryginalnego inwentarza i bilansu dołączyć należy odpis samego bilansu (bez odpisu inwentarza), podpisany taksamo, jak oryginał.

W celu uzyskania zaświadczenia wnosi się do dotyczącego Sądu rejestrowego (w Krakowie, Grodzka 52) pismo następującej treści:

„Podpisana firma zarejestrowana przedkłada do zaświadczenia inwentarz i bilans, sporządzony na 31. grudnia 1935.

Odpis bilansu załącza się".

Podanie to wolne jest od stempla. Natomias podlega opłacie manipulacyjnej („opłaty sądowe"), we wysokości:

zł. 2 dla firm jednoosobowych
„ 5 „ spółek (za wyjątkiem akcyjnych)
„ 10 „ spółek akcyjnych

Przedstawiony inwentarz i bilans oryginalny zostaje przez Sąd zasadniczo **natychmiast** zaświadczony i zwrócony stronie. Odpis zaś bilansu pozostaje w Sądzie. Sąd nie bada prawdziwości lub rzetelności tych dokumentów, stwierdza jedynie, fakt przedstawienia ich do zaświadczenia.

Termin przedstawienia dokumentów powyższych do zaświadczenia biegnie 3 miesiące od upływu roku obrotowego. Dla osób fizycznych, przy normalnem bilansowaniu na 31 grudnia termin ten upływa z dniem 31 marca.

Spółki z ograniczoną poręką i spółki akcyjne winny przedstawić do zaświadczenia bilans i inwentarz w ciągu 2-ch tygodni po zawierdzeniu bilansu przez Władzę do tego powołaną, a więc normalnie przez Walne Zgromadzenie. Dla spółek tych przewiduje kodeks handlowy termin Walnego Zgromadzenia w ciągu 4-ch miesięcy po upływie roku obrotowego. Bilansując z końcem roku kalendarzowego końcowy termin zwołania Walnego Zgromadzenia przypada na 30 kwietnia tak, że inwentarz i bilans przedłożony musi być do zaświadczenia Sądowi rejestrowemu w terminie do połowy maja. Spółki akcyjne mogą statutowo przedłużyć termin Walnego Zgromadzenia najwyżej o 1 miesiąc, w tych zatem wypadkach i termin przedstawiania dokumentów Sądowi rejestrowemu przedłuża się o 1 miesiąc i upływa z 15 czerwca.

S. Gryszpan.

Doroczne Walne Zgromadzenie

Członków Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców

oddbędzie się

w niedzielę 29 marca 1936, o godzinie 10-tej przedpoł.

a w razie braku kompletu o godzinie 10·30 przedpoł. bez względu na ilość obecnych, w salach Stowarzyszenia przy ulicy Grodzkiej L. 43.

Porządek dzienny:

1) Odczytanie protokołu z ostatniego Walnego Zgromadzenia.
2) Sprawozdanie z czynności za rok ubiegły.
   a) Prezydjum i Wydziału K. S. K.
   b) Skarbnika
   c) Administracji „Przeglądu Kupieckiego
   d) Sądu Arbitrów
   e) Zarządu Funduszu Zapomogowego
   f) Komisji Kontrolującej i jej wniosek o udzielenie absolutorjum ustępującemu Wydziałowi
3) Uchwalenie budżetu na rok 1936
4) Zmiana § 12 statutu Stowarzyszenia
5) Dyskusja
6) Wybór 20 członków Sądu polubownego dla sporów, wynikłych ze stosunku Stowarzyszenia.
7) Wybór Komisji Rewizyjnej
8) Referat p. Ch. F. Leistnera w sprawie ubezpieczenia Kupców na starość
9) Wnioski i interpelacje
10) Wybór 12 członków Wydziału.

Uwaga:

1) wnioski, które mają być przedmiotem obrad Walnego Zgromadzenia powinny być złożone w Sekretarjacie Stowarzyszenia na piśmie najdalej do dnia 26 marca br. Wnioski zgłoszone w terminie późniejszym traktowane będą jako rezolucje lub wnioski inicjatywy.

2) Czynne i bierne prawo głosowania oraz prawo zabierania głosu na Walnem Zgromadzeniu ma — w myśl § 5 statutu Stowarzyszenia — każdy członek niezalegający z wkładką za czas dłuższy niż 6 miesięcy. Nie mają praw głosowania członkowie przyjęci w ciągu 3 miesięcy przed terminem Walnego Zgromadzenia.

Wydział Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców.

Kronika

ZARZĄDZENIE O PROLONGACIE GODZIN HANDLU W TYGODNIU PRZEDŚWIĄTECZNYM.

W związku, ze zbliżającym się okresem handlu przedświątecznego starostwa grodzkie pouczą organa P. P. o prolongacie godzin handlu w tygodniu przed świętami Wielkiej Nocy. W niedzielę, dn. 5 kwietnia dozwolony będzie handel w godzinach od 13-ej do 18-ej zaś od 6 kwietnia do piątku, dn. 8 kwietnia, sklepy otwarte będą do godz. 21-ej. W Wielką Sobotę handel dozwolony będzie tylko do godz. 18-tej.

„POLITYKA GOSPODARCZA“. Wyszedł z druku, 20 stron liczący — Nr. 11 dwutygodnika „Polityka Gospodarcza“. Numer ten zawiera: artykuł wstępny p. t. „Polityka obozu renty kartelowej“ oraz związaną

z nim notatkę p. t. „Pięć punktów Matuszewskiego", dalej idą artykuły: Edwarda Lipińskiego p. t. „Szkic teorji inwestycji", „Prof. Tennebaum o polityce wielkiego przemysłu" i „P. Minister Poniatowski — pogromca Łodzi". Numer zawiera też notatkę, formułującą stanowisko redakcji w sprawie polemiki Matuszewski-Wierzbicki. W stałym dziale p. t. „Przerosty etatyzmu" znajdujemy notatki o komunikacji samochodowej P. K. P., o gospodarce monopoli i lasów państwowych; w dziale „Varia" — obszerne omówienie wyników narady gospodarczej i „Co pisze prasa zagraniczna o Polsce", zaś w dziale „Na wesoło": „Przetargi na pozwolenia przywozowe". — Adres: Łódź, ul. Narutowicza 20.

POŻYTECZNE WYDAWNICTWA.

ZRYCZAŁTOWANY PODATEK PRZEMYSŁOWY

Nowe zasady o zryczałtowaniu podatku od obrotu na rok 1936 i 1937 ustala rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10. lutego b. r. Wymiary ryczałtu będą doręczone podatnikom nie prowadzącym ksiąg handlowych o obrocie do zł. 50.000 do dnia 30. marca b. r., poczem w terminie 14 dni przysługiwać będzie prawo reklamacji odnośnie zaliczeniu do jednej z 26 grup ryczałtu i dobrowolna ugoda co do grupy na konferencji z naczelnikiem urzędu skarbowego. Różniące się znacznie od dotychczasowych, przepisy o zryczałtowanym podatku na lata 1936 i 1937 wydane zostały w broszurze, do której objaśnienia napisał Jerzy Segall, referent podatku przemysłowego w urzędzie skarbowym. Zawiera ona ponadto skorowidz, a została wydaną ostatnio przez Księgarnię Władysława Willaka w Poznaniu; cena wynosi zł. 1.—. Broszura jest do nabycia we wszystkich większych księgarniach.

WARUNKOWE ZANIECHANIE WYMIARU PODWYŻEK STEMPLOWYCH.

Ministerstwo Skarbu ogłosiło wykładnię ustawy o opłatach stemplowych, w której m. in. wyjaśniło, że do pism sporządzonych przed dniem 15. stycznia 1936 roku mają zastosowanie przepisy, które obowiązywały do 14. stycznia 1936 r. W szczególności podlegają opłatom według dawnych przepisów pisma sporządzone przed 15. stycznia 1936 r., co do których dopiero po 14 stycznia upłynął termin trzytygodniowy, przewidziany w art. 20 lub 21 u. o. s., — rachunek sporządzony zagranicą przed 15. stycznia 1936 r., co do którego dopiero po 14. stycznia 1936 r. upłynął termin 3-tygodniowy, przewidziany w art. 74 u. o. s., oraz pisma sporządzone przed 15. stycznia 1936 r., co do których terminy uiszczenia poszczególnych rat, oznaczonych przez Urząd skarbow yprzypadają po 14. stycznia 1936 r. Równocześnie Ministerstwo skarbu okólnikiem L. D. V. 45723/5/36 zarządziło zaniechanie wymiaru podwyżek stemplowych w przypadkach wymienionych w ustępie poprzednim jeśli strona nie dotrzymała terminu uiszczenia przypadającego na czas od 15 stycznia 1936 r. do 15-go marca 1936 r., lecz uiściła bądź uiści dobrowolnie opłatę pojedynczą nie później, jak w dniu 10 kwietnia 1936 roku.

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO NAJWYŻSZEGO TRYBUNAŁU ADMINISTRACYJNEGO W SPRAWACH PODATKOWYCH.

Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał, że podwyżka stemplowa od rachunków (zwana pospolicie karą stemplową) stanowi potrącalny przy wymiarze podatku dochodowego koszt handlowy.

N. T. A. wyszedł z założenia, że, skoro opłata od rachunków stanowi niewątpliwie koszt osiągnięcia przychodu, to i wielokrotność tej opłaty należy zakwalifikować identycznie (wyrok z 15. stycznia 1936 r., 1 rej. 8542 - 32).

Właściciel domu zmuszony był zapłacić lokatorowi odszkodowanie umowne z powodu nieoddania w umówionym terminie wynajętego lokalu. N. T. A. uznał, że odszkodowanie stanowi wydatek potrącalny przy ustaleniu wysokości dochodu do wymiaru podatku dochodowego (wyrok N. T. A. z 20 stycznia 1936 r., 1 rej. 7739 - 32).

Osoba mająca rentę dożywotnią, zmarła w ciągu roku podatkowego. N. T. A. uznał, że, mimo zgaśnięcia źródła dochodu, winien być wymierzony podatek dochodowy od dochodu z tego źródła w tym roku, w którym śmierć nastąpiła. W tym przypadku należy wymierzyć podatek na imię zmarłego podatnika, a do uiszczenia podatku zobowiązana jest masa spadkowa, względnie spadkobiercy — ci ostatni do wysokości ich udziału w spadku (wyrok z dnia 7 czerwca 1936 r., l. rej. 105 - 32).

Dochód z kuponów 5 proc. pożyczki konwersyjnej, 5 proc. konwersyjnej pożyczki kolejowej i 8 proc. pożyczki konwersyjnej nie jest wolny od podatku dochodowego (wyrok z dnia 28 czerwca 1935, l. rej. 1136-32).

Wynagrodzenia emerytalne podlegają skutkom kumulacji wynagrodzeń za najemną pracę (wyrok z dn. 7 stycznia 1936 r., l. rej. 3883 - 33).

Bonifikaty ulegają wyłączeniu z podstawy opodatkowania podatkiem przemysłowym, o ile uskuteczniono zostały w tym samym okresie podatkowym, w którym dokonano odnośnych tranzakcyj sprzedaży (wyrok z dnia 10 grudnia 1935 r., l. rej. 777 - 33).

Jeśli płatnik prawidłowo określił przedsiębiorstwo w deklaracji o wydanie świadectwa przemysłowego, nie odpowiada karnie za wydanie przez kasę skarbową nieprawidłowego świadectwa przemysłowego (wyrok z dnia 28 października 1935 r., l. rej. 9066 - 32).

Zaliczenie nadpłaty w podatku wbrew woli płatnika na zaległość podatkową, co do której przyznano płatnikowi ulgi w postaci ratalnej spłaty, nie jest dopuszczalne (wyrok z dnia 20 listopada 1935 r., l. rej. 1652 - 33).

JAK TO BYŁO Z OBNIŻKĄ NIEKTÓRYCH CEN KARTELOWYCH...

Już od końca września ub. roku wiadomo było, że rząd przystąpi do rozmów z kartelami w celu doprowadzenia do redukcji cen. Było więc dość czasu na

odpowiednie przygotowanie się do tych rozmów. Liczne kartele skwapliwie skorzystały z możności „przygotowania“ się.

Tak np. kartel blach cynkowych podniósł nagle swą cenę z poziomu 760 zł. za tonnę, obowiązującego od lutego 1935 r., na 800 zł. za tonnę. Naskutek zaś apelu rządu, kartel ten mógł „lojalnie“ obniżyć cenę ze zł. 800 na 760 zł. I nietylko nic nie stracił na swej lojalności, ale nawet zyskał na przejściowej podwyżce cen!

Innego znów środka użyto przy ustalaniu cen walcówki. Tutaj pokombinowano z cennikami, bardzo zawiłemi i przez to umożliwiającemi różne — powiedzmy — niedokładności. Oto, poprostu, skreślono rabaty, wstawiając do cenników ceny netto, zamiast dawnych cen brutto. Wskutek tego cena za walcówkę do wyrobu gwoździ i drutów wynosi obecnie — po „zniżce“: 269 złotych; poprzednia zaś cena wynosiła 281 złotych minus 15 zł. rabatu, czyli 266 zł. Pozorna zniżka, faktyczna podwyżka...

PODWYŻKA STEMPLOWA OD RACHUNKÓW STANOWI POTRĄCALNY KOSZT HANDLOWY.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z 15 stycznia 1936 do L. rej. 8542/32 orzekł, że podwyżka stemplowa od rachunków stanowi potrącalny koszt handlowy. W motywach do wyroku powiedziane jest m. in.:

Doliczenie kwoty 4.700 zł. poniesionej przez skarżącą tytułem podwyżki stemplowej N. T. uznał za nieuzasadnione. Trafny bowiem jest zarzut skargi, że podwyżka ta, jako część poniesionej faktycznie opłaty stemplowej od rachunków, stanowi jeden z potrącalnych kosztów handlowych. Stanowisko władzy jakoby podwyżka taka nie podpadała pod przepis art. 6 ustawy o podatku dochodowym jest mylne, skoro opłata od rachunku wystawionego przez płatniczkę przy wykonaniu przedsiębiorstwa należy niewątpliwie do kosztów osiągnięcia przychodów i jako taka jest potrącalna, niema zaś żadnej ustawowej przeszkody by nie miało to również dotyczyć podwyżek stemplowych, będących jedynie wielokrotnością samej opłaty.

OBNIŻKA SKŁADEK W UBEZPIECZENIU OD WYPADKÓW.

W Dzienniku Ustaw z dnia 29. lutego 1936 roku Nr. 15, ukazało się pod poz. 142 zapowiedziane od pewnego czasu rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 24. stycznia 1936 r. o obniżeniu składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych.

Umieszczony obok rozporządzenia załącznik podaje dokładną wysokość składek w poszczególnych kategorjach i klasach niebezpieczeństwa, wyrażoną w procencie zarobków, a obliczoną według zniżonej jednostki taryfowej 0,055. Zniżona składka, bez podatku jednolitego, który wynosi 0.3 lub 0.2 procent zarobku, waha się w granicach od 0.17 — 2.15 proc. wypłacanych zarobków.

Nowa składka obowiązuje za okres ubezpieczenia od dnia 1. lutego 1936 r. do dnia 31. grudnia 1937 roku.

PROTESTOWANIE WEKSLI PRZEZ POCZTĘ.

Minister Poczt i Telegrafów wydał nowy regulamin o zleceniach pocztowych w obrocie wewnętrznym, który zawiera szereg doniosłych przepisów dla świata gospodarczego. Regulamin ten zawiera obszerne wyjaśnienie o protestowaniu weksli za pośrednictwem poczty. Dopuszcza on ciekawą możliwość zapłaty weksla przez osobę trzecią. W tych wypadkach listonosze obowiązani są przymować zaofiarowane sumy. W braku osobnego oznaczenia miejsca płatności i miejsca wystawienia weksla uważać należy za miejsce płatności adres figurujący obok nazwiska wystawcy. Urząd pocztowy obowiązany jest dążyć do odszukania lokalu przedsiębiorstwa, albo mieszkania dłużnika. Protest należy sporządzić nawet w tych wypadkach, gdy dłużnikowi wdrożono postępowanie ugodowe, lub ogłoszono upadłość. Dla uniemożliwienia nadużyć polegających na wpisywaniu żyr, po sporządzeniu protestu, protest musi być przyklejony tuż pod ostatnim podpisem tak, by nie było wolnych miejsc. Nowy regulamin o proteście weksli wchodzi w życie z dniem 1-go kwietnia.

Wydawca Za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. Redaktor odpow. Samuel Kurzmar.
Drukarnia Józefa Fischera, Kraków Grodzka 62. Telefon 104-12.